

Zsánszky Jenőné rajza

Pusztai szimfóniák.

EST A TANYÁN.

Az est homálya leereszkedőben,
Csak nyugat felé színes még az ég,
Körül ködszötte éji köpenyűk az
Álmos tanyák már magukra vették.

Messziről búsan, hogy méla hangja a
Langyos esti szél bűgásába foly,
Furulya zokog egy szerelmes legény
Aján a tanyák között valahol.

Majd elnémul... Egy-egy késő kolomp vagy
Hosszan elnyújtott pásztorkiáltás
Zavarja még csak itt-ott elhalón a
Puszta alkonyát, egyéb semmi más...

Lassan elalszik a puszta... De imhol
Piros tűzszemmel az éjben kuszva
Vonat jó, belesikít a csöndbe
S vadul riad fel a nyugvó puszta...

BÚG A SZÉL.

Künn Tiszántul a szűz rónaságon,
Hol még a pogány összabadság él,
Lakott féktelen egy szilaj fickó:
A kevélylelkű vad pusztai szél.

A Tisza mellől susogó vizen
Himes mezőkön át izzó csábos
Buja pompával integetett be
A pusztába a csillogó város.

Pellobbant édes mámorban a szél.
A ledér hívás szivébe szállott
És a ragyogó bűnös városért
Elhagyta csalfán a pusztaságot.

De hogy elérte a messzi várost
Mő ölelésre tárva ki karját,
A bűbájos dús csillogás helyett
Füstös, poros nagy köszörnyre talált.

Torony, kupola mind elé állott,
Erős szárnyán mind szakított, tépett
És a kevély vad pusztafiából
Útportkergető városi szél lett.

Halld, hogy vergődik ablakodon, míg
Tornyok, házak közt jajongón bűg át
Panaszos szóval sóvárgja vissza,
De már hiába, a szabad pusztát.

PÁSZTORTÜZEK.

Mikor szürkülő ködös egévei
A langyos alkony hűvös éjbe ful,
Messzi a pusztán sugaras lánggal
Pásztortűz tábor halvány fénye gyúl.

Egyre gyérülő reszketeg fényük
Mintha mondaná, míg csillogva ég:
„Itt künn nálunk szent összabadság van
S él kevélyen a puszta lelke még...”

Mintha őrizné halvány világuk
A puszta álmát nagy hűségesen,
Míg szűz testére sóvár városok
Toronyerdeje áhít éhesen.

De hajh, a tornyok raja egymásnak
A pusztán átal mind csak integet,
Szikár karjaik mind összébb érnek
Sorra oltva a pásztortüzeket...

S majd egy nap, ha az ércöblü szörnyek
Összefogóznak rút karjaikkal
S a legutolsó pásztortűz kihúny:
A puszta meghal, a puszta meghal...

Molnár Béla.